

Alvaro del **P**ortillo
Full Informatiu n. 3

La família, veritable escola de l'amor

3 *Ensenyaments*
La família, veritable escola de l'amor

5 *Ens escriuen*
El "regal" d'un nen

6 *Vida*
Una llar cristiana

7 *Ha dit*
Els fills, escultures de Déu

8 *Favors*

Mons. Álvaro del Portillo nasqué a Madrid, l'11 de març de 1914. Era Doctor Enginyer de Camins, i Doctor en Filosofia i en Dret Canònic.

El 1935 s'incorporà a l'Opus Dei. El 25 de juny de 1944 va ser ordenat sacerdot i dos anys després fixà la seva residència a Roma, on va col·laborar directament amb Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei. El seu servei a l'Església es va posar de manifest també en la dedicació als encàrrecs que li va confiar la Santa Seu i en particular en la seva activa participació en els treballs del Concili Vaticà II.

El 1975, arran del traspàs de Sant Josepmaria, va ser elegit per a succeir-lo en el govern de l'Opus Dei. El 6 de gener de 1991 el Sant Pare Joan Pau II li va conferir l'ordenació episcopal. El govern pastoral del Servent de Déu es caracteritzà per la fidelitat a l'esperit del Fundador i al seu missatge, amb l'afany d'estendre incansablement per tot el món els apòstols de la Prelatura i la crida a la santedat en la vida ordinària.

En la matinada del 23 de març de 1994, poques hores després de tornar d'un pelegrinatge a Terra Santa, el Senyor cridà aquest servent seu bo i fidel. El mateix dia, el Sant Pare Joan Pau II acudí a pregar davant les seves restes mortals, que ara reposen en la cripta de l'església Prelàtica de Santa Maria de la Pau, a Roma. El procés de beatificació i canonització de mons. Álvaro del Portillo es va obrir a Roma el 5 de març de 2004.

Per més notícies sobre mons. Álvaro del Portillo es pot consultar la plana web

www.opusdei.org

i subscriure's al servei gratuït de les últimes notícies per correu electrònic.

• Mons. Álvaro amb una família de Nairobi, a Kenya, en 1989

LA FAMILIA, VERITABLE ESCOLA DE L'AMOR

Article de mons. Álvaro del Portillo en ocasió de la carta del Papa a les famílies per l'Any Internacional de la Família de 1994

El nou document, amb un dens contingut i força llarg, exposa els trets fonamentals de la institució familiar: trets que tota persona podrà reconèixer com a vertaders, gràcies a la profunda saviesa oferta per l'experiència de la vida. Els ensenyaments del Sant Pare sobre la família són com feixos de llum que al mateix temps poden servir de orientació per aquest Any Internacional que estem celebrant.

«L'home no pot viure sense amor. Queda en ell mateix com un ésser incompreensible, la seva vida és mancada de sentit i no se li revela l'amor si no es troba amb l'amor, si no l'experimenta i no el fa seu, si no hi participa

vivament» ha escrit el Papa en la Redemptor hominis (n.10). Ara insisteix en la plena realització de l'home mitjançant l'amor veritable, l'essència del qual es troba en el do sincer de si, per què no existeix amor sense sacrifici.

Però, com és possible aprendre a estimar, a donar-se de manera generosa als altres? Res no mou tant cap a l'amor, deia Sant Tomàs, com el fet de saber-se estimat. I és precisament la família —comunió de persones on regna l'amor gratuït, desinteressat i generós— el lloc on s'aprèn a estimar. L'amor recíproc dels esposos es prolonga en l'amor als fills. En efecte, la família —«més que qualse-

- L'última foto de don Álvaro el 22 de març de 1994; al seu retorn de Terra Santa va tenir la grata sorpresa de trobar algunes famílies que l'esperaven a Ciampino.

vol altra realitat social»— és l'àmbit en el qual l'home és estimat per si mateix i aprèn a viure «el do sincer de si» (n.11). Més ben dit: la família en tant que escola d'amor: amb la condició, però, que sàpiga conservar la pròpia identitat, o sigui una comunitat estable d'amor entre un home i una dona, fundada en el matrimoni i oberta a la vida.

Quan falta l'amor, la fidelitat o la generositat envers els fills, la família es desfigura. I les conseqüències no tarden a aparèixer: per als adults, la soledat; per als fills, l'abandó; i per a tots, la vida es converteix en un terreny inhòspit.

Per això, conclou Joan Pau II, «cap societat humana no pot córrer el risc del permissivisme en qüestions de fons relacionades amb l'essència del matrimoni i de la família» (n.17): paraules que no són profecia, sinó constatació. El Sant Pare convoca totes les famílies, també aquelles que es troben en dificultat, perquè siguin fidels a la seva pròpia vocació de servei a la vida i a la completa humanitat de l'home, base d'una cultura de l'amor.

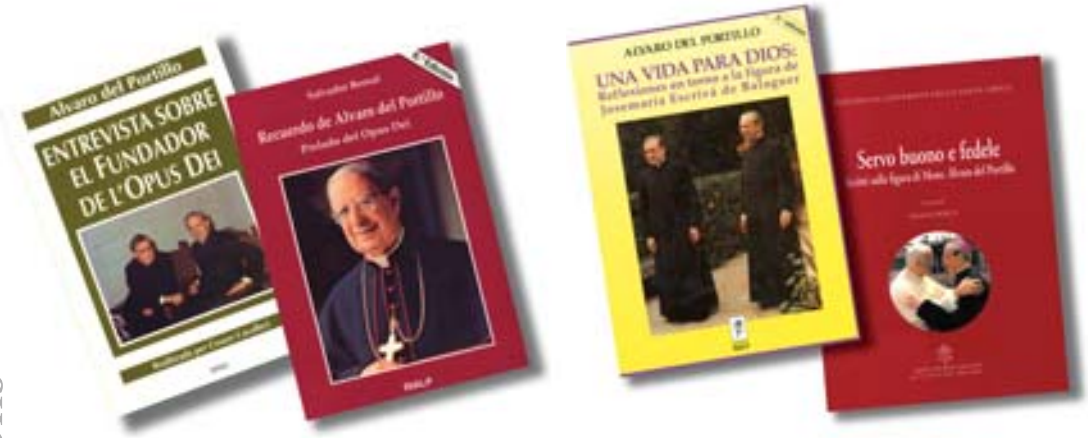
A aquell que tingüés por de les exigències que aquesta fidelitat comporta, el Papa li diu: No tingueu por als riscos. Les forces divines són

molt més potents que les vostres dificultats! Desmesuradament més gran que el mal que obra en el món és l'eficàcia del sacrament de la Reconciliació» (n.18). Recent encara el Dia d'oració i dejuni per la pau a la ex Iugoslàvia, el Sant Pare torna a referir-se a la necessitat de l'oració, especialment de l'oració dins de la família i per a la família. La família és una comunitat que resa, que es dirigeix a Déu, en qui torna a trobar la seva alegria, la força per als moments difícils, el vigor necessari per a exercitar la missió – excelsa i àrdua - de la paternitat i de la maternitat.

És commovedor constatar quant espera el Papa de l'oració de les famílies. Joan Pau II, a més a més, es refereix a la necessitat de reconèixer el valor insubstituïble de la feina de la dona a la llar: «La tasca de la dona, que després de donar a llum un fill, l'alimenta, en té cura i es preocupa de la seva educació, especialment en els primers anys, és tan gran que no es pot comparar amb cap feina professional», i «té per tant, ha d'obtenir un reconeixement, també econòmic» (n.17). D'altra banda, tots sabem que l'amor de la mare a casa és un do impagable, tresor que es guarda per sempre dins del cor.

Déu vulgui que aquesta carta del Sant Pare encengui una llum en el cor de molts homes i de moltes dones i faci que es torni a trobar de nou en la família la felicitat que tant anhel-

**ENTREVISTA SOBRE
EL FUNDADOR DE
L'OPUS DEI**

realitzada per Cesare Cavalleri
Edicions del Drac,
Barcelona 1993

**ÁLVARO DEL PORTILLO,
PRELADO
DEL OPUS DEI**

de Salvador Bernal
Ediciones Rialp,
Madrid 1996

**UNA VIDA
PARA DIOS**

de Álvaro del Portillo
Ediciones Rialp,
Madrid 1992

**SERVO BUONO E
FEDELE**

Scritti sulla figura di
Mons. Álvaro del Portillo
a cura de Vicent Bosch
Libreria Editrice Vaticana,
Roma 2001

**FIELES Y LAICOS
EN LA IGLESIA**

EUNSA, Pamplona
3a edició 1991

**RENDERE AMABILE
LA VERITÀ**

Raccolta di scritti di
Mons. Álvaro del Portillo
Libreria Editrice Vaticana,
Roma 1995

**ESCRITOS SOBRE
EL SACERDOCIO**

de Álvaro del Portillo
Ediciones Palabra,
Madrid 1991

Com cada any, en la ciutat on visc i on exerceixo el ministeri sacerdotal, també aquest any he ajudat el Rector per a impartir les benediccions a les famílies.

Em va passar –fet més aviat rar– que vaig anar a una botiga en la qual l'any anterior havia donat la benedicció en presència dels propietaris. Abans d'entrar, una senyora amiga de la família em va dir: «Sap que després han rebut el regal?». Un xic intrigat per la frase, intento amb esforç recordar l'episodi. Aquell dia de l'any passat m' havia entretingut una mica més amb aquella família perquè marit i muller, d'uns quaranta anys, m'havien exposat una preocupació seva. Feia cinc anys que eren casats i encara no havien

tingut fills. Els demanaven al Senyor, però el fet que la dona havia tingut ja dos avortaments espontanis, no els animava a ser optimistes. Després de escoltar-los, els hi vaig dir que li demanaria a don Álvaro, un sant sacerdot, la seva intercessió perquè tinguessin un nen i els vaig aconsellar que recorreguessin, ells també, a la seva intercessió. Aquest episodi passava el novembre; el setembre del any següent naixia el «regal» d'un nen que ha canviat completament la vida de la parella, animant-los a tenir més fills. Estic segur de la intercessió de don Álvaro i envio aquest escrit ple de gratitud.

(Milà)

UNA LLAR CRISTIANA

Un dia de juliol de 1977, mentre, absorbt en la conversació, es servia de la safata l'inici de l'àpat, don Álvaro, sense adonar-se'n, va posar en el seu plat unes patates, a més de la verdura habitual.

En adonar-se'n, les passà a don Florencio Sánchez Bella i a don Joaquín Alonso, que estaven asseguts al seu costat. Això li va fer recordar algunes paraules que la seva mare Clementina li deia de petit. Per no arribar tard a les classes de la tarda de la seva escola, Álvaro havia de menjar de pressa. En sortir, sovint prenia quelcom del plat de postres de la seva mare que li deia: «Els teus fills et trauran el menjar de la boca». Clementina Diez de Sollano Portillo era elegant, distingida y bona cristiana. Va néixer a Cuernavaca, a Mèxic, on els seus pares havien viscut fins l'inici de la revolució de 1910, quan van tornar a Espanya. Havia mantingut la nacionalitat mexicana i el dolç accent d'allà. Va fer part dels seus estudis a Londres, a l'Institut de les Serventes del Sagrat Cor; potser va ser allà on, a més de consolidar el seu anglès, que va arribar a parlar amb fluïdesa, va aprendre a viure la rectitud cristiana sense rigidesa i sentimentalisme, amb seny i visió sobrenatural.

Dona culta i assídua lectora, li agradaven les biografies i els llibres d'espiritualitat. Tenia sempre a l'abast la Imitació de Crist. Anava a Missa cada dia.

El seu fill Álvaro en va heretar alguns dels trets del seu caràcter, tal com l'afabilitat i la delicadesa, el somriure que acompanyava fins les decisions més enèrgiques, el singular esperit de comprensió, que el portava a no parlar mai malament de ningú i a no criticar cap persona. Un altre tret hereditari era més prosaic: la capacitat de degustar sense immutar-se els plats europeus més picants. Mai tan saborosos, segons ell, com el vell 'chile chipote' mexicà.

• Al 1927, amb la seva germaneta Teresa

L'ambient familiar va infondre en don Álvaro la devoció a la Mare de Déu a través de la oració del Sant Rosari. I dels llavis de la seva mare va aprendre una cançó mariana ingènua i popular, que va començar a repetir cada dia: «Dolça mare, no t'allunyis, la teva mirada de mi no apartis, acompanya'm per tot arreu i mai no em deixis sol. I ja que així em protegeixes, com veritadera Mare que ets, fes que em beneeixi el Pare, amb el Fill i l'Esperit Sant».

Durant l'agost de 1977 va tenir ocasió de recordar les seves arrels mexicanes a propòsit del terme Santina – «senyal d'afecte, de confiança, d'amor» – amb el qual a Astúries es dirigeixen a la patrona de la regió. Ens va confessar que, de petit li deia a la seva mare «mamasita», a l'estil mexicà, i que posteriorment havia après de San Josepmaria a invocar la Verge Santíssima tot

dient-li: ¡Madre, Madrecita!

Algunes setmanes abans, sempre durant l'estiu de 1977, va explicar incidentalment un detall heroic de la vida cristiana de la seva mare. Encara que ella tenia un esperit tan delicat que mai no en parlava, el fill s'havia adonat que es llevava molt aviat – em va semblar entendre que cap a les quatre de la matinada - es rentava amb aigua freda per mortificació i després feia una hora de oració. Don Álvaro associava aquestes pràctiques amb la preocupació de la senyora Clementina per la fe d'una persona que estimava molt.

El pare, Ramón del Portillo Pardo, havia nascut a Madrid i havia fet estudis de dret a la que llavors es deia Universitat Central.

Treballava a la companyia d'assegurances Plus Ultra. Home ordenat i treballador, molt lligat a la família. La filla Pilar el recorda «elegant i correcte en tot, molt educat; molt puntual i minuciós». Els trets del seu caràcter eren la precisió, l'exactitud, la seriositat.

Un altre fill, Carlos, precisa que «era seriós, però no sever. El recorda com a persona en absolut adusta, rígida o freda».

Clementina i Ramón, en els primers temps de casats, vivien al carrer del Caballero de Gracia. Però aviat es varen traslladar a una casa més àmplia al número 75 del carrer de Alcalá. Allí va néixer Álvaro.

Gairebé davant hi havia el «Sotaniello», una xocolateria típica, avui desapareguda, que va estar lligada a les activitats apostòliques del

Fundador de l'Opus Dei en els anys trenta. Més tard es van traslladar a l'últim pis d'un edifici en el no llunyà carrer Conde de Aranda, al número 16. Varen tenir vuit fills: Ramón, Paco, Álvaro, Pilar, Pepe, Ángel, Tere i Carlos. Álvaro nasqué l'11 de març i fou batejat sis dies després a la Parròquia de San José.

Se li va imposar el nom d'Álvaro José María Eulogio (el sant del dia, segons la tradició molt difosa aleshores a Espanya). El 28 de desembre de 1916 va rebre la Confirmació, a la parròquia de la Concepció (en aquells temps a Espanya era pràctica habitual l'administració d'aquest sacrament als nens).

L'11 de maig de 1989, quan complia 75 anys, don Álvaro va celebrar Missa a l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau. A l'hora de l'homília, en repassar amb gratitud tants favors rebuts del Senyor al llarg de la seva vida, va evocar en primer lloc el fet d'haver nascut en el si d'una família cristiana, on va aprendre a ser pietós.

Va recordar la seva mare, Clementina, «que m'ha transmès una especial devoció al Sagrat Cor i a l'Esperit Sant, i una particular veneració a la Verge santíssima anomenada del Carme». I va afegir: «Déu nostre Senyor va voler que jo fos amic del meu pare, i això, evidentment, va evitar que jo freqüentés males companyies».

De Salvador Bernal, «Recuerdo de Álvaro del Portillo, Prelado del Opus Dei», *Ediciones Rialp, Madrid, 1996*

Els fills, escultures de Déu

No tingueu por dels fills. Són sempre una benedicció de Déu. En el moment de la concepció, Déu crea l'ànima, que és immortal, i l'encomana als pares, perquè eduquin aquesta persona humana de manera que desenvolupi la seva missió. I la missió principal dels homes i de les dones és aconseguir el Cel i gaudir per sempre, per sempre, de la companyia de Déu. Perquè arribin a aquest objectiu, el Senyor confia en els pares, posa en les seves mans aquelles tendres ànimes, aquells éssers humans acabats de néixer, perquè els vagin modelant, com l'escultor modela el fang per realitzar una escultura. Els fills han de ser com l'escultura de Déu, han d'assemblar-se a Ell. Per això, fills meus, han de ser semblants a vosaltres, perquè vosaltres síguedu semblants al Crist.

En una trobada amb famílies a Sidney, el 1987

AVORS

Fa algun temps vaig recórrer a mons. Álvaro per demanar-li insistentment que els problemes familiars de la meva germana es resolguessin. El seu matrimoni passava per uns mals moments. El seu marit es trobava en un altre continent i no li anaven bé els negocis. A la meva germana, li arribaven notícies poc encoratjadores per al seu matrimoni.

Recorrerem a mons. Álvaro i li vàrem demanar que resolgués la situació. El meu cunyat va tornar i ha pogut començar de nou al costat dels seus. Una altra vegada vaig haver de recórrer a mons. Álvaro davant una malaltia greu del meu cunyat i abans d'operar-se arribà a confessar-se i participar en l'eucaristia després de molts anys. La meva germana i els meus nebots han tornat a estar centrats i ara espero que tots s'apropin més a Déu.

Li vaig prometre a mons. Álvaro que, si la família de la meva germana es mantenia en el temps, enviaria la informació. És hora de ser agraïts i per això us faig arribar aquesta nota.

T.L.Ch.

Em va retornar el fill

El dia 31 de gener, un fill meu va abandonar la seva família, dona i fills, va renunciar al lloc de treball que tenia i va marxar cap a parador ignorat.

A través de sengles correus electrònics, un a la seva dona i altre al director de la seva empresa, els indicava que marxava a terres llunyanes a iniciar una nova vida i començar de zero, ja que en l'actualitat ni era feliç ell ni sabia fer feliços els altres.

Els motius exposats eren del tot sorprenents i inexplicables per a nosaltres, ja que en aparença era un matrimoni feliç i res feia sospitar tal situació.

Aquesta decisió del fill ens va deixar a tots sumits en la més profunda amargor i impotència, ja que no sabíem a on dirigir-nos per poder localitzar-lo.

Jo vaig començar a encomanar-lo a sant Josepmaria, a la Verge, a sant Josep, contemplant el cinquè misteri de goig, etc.

Al cap dels dies, dimecres 2 de febrer, vaig

decidir posar l'assumpte en mans de mons. Álvaro, i vaig començar a resar amb insistència i molta devoció l'oració de l'estampa diverses vegades al dia. Va ocórrer que aquest mateix dia, a la nit, el meu fill va trucar a la seva dona per telèfon per saber com estava ella, els nens, la resta de la família, però sense dir on era ni si tenia pensaments de tornar. Almenys va ser un motiu de tranquil·litat saber que estava viu. A partir d'aquest moment, es va establir una comunicació a través del correu electrònic entre ell i tota la família (esposa, germans i pares). Tots instant-li que tornés i que junts li ajudaríem a resoldre el seu problema. Jo seguia encomanant la situació a mons. Álvaro, convençut que m'anava a fer aquest gran favor, encara que no m'imaginava que seria tan aviat.

El dimecres dia 9, Dimecres de Cendra, a dos quarts de set de la tarda, estant sol a casa, el meu fill va trucar a la porta i vaig poder viure en la meva pròpia carn l'escena del retorn del fill pròdig que narren els Evangelis. Vaig cridar immediatament la seva esposa, la meva dona i la resta dels meus fills. En uns moments estàvem tots

reunits plens d'un goig indescriptible.

En agraïment al Senyor vàrem marxar tots a missa i la consegüent imposició de la cendra. La situació familiar ha tornat a la normalitat gràcies al favor que hem obtingut de Déu per intercessió de mons. Álvaro.

V.B.A.
Cartagena

Vull comunicar un favor rebut de mons. Álvaro, perquè m'havia compromès a això encara que l'assumpte objectivament no tingui gran importància.

En dies passats, em trobava iniciant a considerable distància del meu domicili habitual, quan la meva família, per telèfon, em va fer saber la recepció d'un requeriment de l'Agència Tributària, que havia de ser atès per mi.

El desassossec que em va causar la notícia, per desconèixer el seu abast i contingut, en un primer moment em va fer considerar el retorn immediat a casa, abandonant el curs de formació, a causa de la distància, però vaig decidir encomanar-me a mons.

Voldria testimoniar un favor concedit per intercessió de mons. Álvaro del Portillo.

Tornant una tarda de la universitat, vaig deixar una carpeta gran oblidada a l'autobús. Tenia diverses làmines d'una assignatura de projectes d'arquitectura, entre elles algunes que havia de lliurar tot seguit a l'Escola.

A casa, així que em vaig adonar que no les tenia, vaig tornar a la parada del bus i vaig demanar al primer conductor què havia passat. No ho sabia, però em va assegurar que donaria l'avís per ràdio. Mentrestant, ja havia resat un cop l'estampa al servent de Déu demanant que recuperés els treballs.

Una estona després, vaig tornar a la parada, pensant que l'autobús on havia deixat la carpeta hi podria passar. De nou vaig pregar l'estampa de mons. Álvaro amb igual intenció. El primer autobús que vaig parar per preguntar era el mateix en què havia vingut. La carpeta amb tot el contingut era al mateix lloc on l'havia deixada, rere un seient.

F.L.A. 13-XII-2004

Álvaro perquè em proporcionés la necessària serenitat i pau per continuar i que el retard a atendre el requeriment no resultés perjudicial. Transcorreguda una setmana vaig tornar a casa, vaig rebre la notificació i vaig poder comprovar que es tractava d'una resolució de mer tràmit. Vull agrair mitjançant aquestes línies el doble favor rebut, tant pel que fa a la pau amb què vaig poder continuar la convivència com a la satisfactòria solució final.

P.H.O

Senyors,

Els vull comunicar que la meua dona, M.ª Angeles González Pando, patia d'un pene-lló al taló esquerre que li feia la vida impossible. Els metges la van atendre amb diversos i dilatats tractaments al llarg de uns mesos.

Fins i tot va fer exercicis de rehabilitació durant dos mesos, i el dolor no remetia. Ja desesperats, perquè la meua dona gairebé no podia caminar, vam decidir acudir a mons. Álvaro del Portillo per tal que intercedís per la desaparició del molestíssim dolor.

Tots els dies, amb l'estampa de mons. Álvaro a les mans, resàvem per la curació de la meua dona i per la beatificació de mons. Álvaro. Al cap de cert temps (uns quinze o vint dies) va desaparèixer el dolor. Avui, la meua dona ja camina sense dificultat.

Còrdova

Sóc xilè, casat i tinc un fill que es diu Álvaro (en honor de mons. Álvaro). En diverses ocasions mons. Álvaro m'ha concedit petits miracles, però mai no m'havia animat a escriure.

Fa unes tres setmanes em van operar i em

van treure un tumor abdominal, en la millor clínica del país, amb els millors doctors. Sortint de l'operació, em van dir que el tumor era càncer però que no en sabien la intensitat i el perill. Immediatament, em vaig encomanar a mons. Álvaro del Portillo. Amb gran sorpresa meua, ahir dilluns 14 al matí arriba un fax dient que el tumor no era càncer, sinó una inflamació (un pseudo tumor). Estic completament segur que va ser un miracle de mons. Álvaro.

Salutacions,

S. K. B.

El desembre de 2002, anant un dia pel carrer vaig tenir un greu accident amb traumatisme cranial. Conseqüència d'això, he estat dos anys amb pèrdua temporal de la parla i dificultats de concentració i memòria. En els últims mesos de la baixa, vaig decidir preparar una oposició, que era imprescindible per mantenir-me en el meu treball com a profesora interina d'un institut d'ensenyament secundari.

A l'octubre vaig començar la preparació, i al febrer vaig haver de sotmetre'm a una segona operació. El primer examen era el dia 25 de juny i quan vaig saber la data vaig decidir encomanar a mons. Álvaro tant el resultat de l'examen com el meu rendiment en l'estudi, ja que després de l'operació estava molt cansada i em costava grans esforços concentrar-me i assimilar la informació que intentava d'estudiar.

En aquest primer examen escrit vaig obtenir una de les notes més altes de l'oposició. Vaig continuar encomanant a mons. Álvaro el meu rendiment i els resultats del segon examen, aquesta vegada oral. Vaig poder realitzar-lo amb desimboltura, seguretat i fluïdesa. El fet

és que no només vaig aprovar l'examen i vaig treure l'oposició, sinó que vaig obtenir-ne un dels primers llocs.

He seguit demanant-li amb força que em donessin una plaça per a aquest curs a la ciutat on visc. Mons. Álvaro ha tornat a lluir-se, ja que no només m'han destinat per aquest curs a un institut de la meua ciutat, sinó que a més era en el qual jo tenia més interès.

Atribueixo a mons. Álvaro aquest favor, ja que malgrat l'esforç invertit només jo sabia la dificultat que comportava per a mi en aquest moment una tasca intel·lectual d'aquest tipus.

M. M. A.

Zaragoza, 1 de Septiembre de 2004

Des de fa dies, encomanava a mons. Álvaro un antic company d'universitat. Està malalt i gairebé no pot caminar ni sortir de casa. Li demanava que aquest amic es confessés, perquè no ho feia des de bastants anys. També vaig anar a parlar amb un mossèn de la parròquia, que es va mostrar disposat a visitar-lo, però esperava que el meu amic li ho demanés.

Vaig insistir a l'amic, per escrit i de paraula, perquè fes venir el mossèn. Finalment, fa uns dies, em va comunicar que ja l'havia cridat i que hi havia anat. Em va dir també que estava molt content i que ara ja podia morir tranquil.

Vull agrair a monsenyor del Portillo aquesta intervenció i demano al Senyor que el veiem com més aviat millor als altars.

A.R.S. 17-IX-2005

El pare, de 86 anys, patia insuficiència cardíaca i insuficiència renal. Hom pot dir que era una bona persona: anava a missa els diumenges, però només es confessava amb ocasió d'algun esdeveniment, com nocces o primeres comunions a la família, tot i que darrenament portava alguns anys sense confessar-se, i alguna vegada li ho havia dit. Un dia la salut es complicà, per la qual cosa vaig decidir posar l'assumpte en mans de mons. Álvaro, acudint-ne a la intercessió.

El dia sis d'octubre, aniversari de la canonització de sant Josepmaria, a la nit, la seva vida començà a córrer perill i en un moment en què jo no hi era, la meua dona va parlar amb la mare dient-li que aquest fóra el millor moment per confessar-se i rebre la unció dels malalts. Un metge, amic nostre, que hi era present, també va dir que seria bo de fer-ho així.

Aquella mateixa nit vaig romandre vetllant el pare i vam tenir una interessant conversa on, entre d'altres coses, em va dir que al dia següent es confessaria i que volia rebre la unció dels malalts. Ho va fer així. Després, la seva salut empitjorà i traspasà als pocs dies. En aquella conversa vaig veure clarament l'ajuda de mons. Álvaro, no sols per la decisió tan important que el pare havia pres, sinó també perquè això ens ajudà molt a superar aquells moments tan durs i, a més, perquè algunes de les coses que em digué em van fer molt de bé a la meua família i a mi mateix.

Terol, 23-X-2004

ORACIÓ

per a la devoció privada

Déu Pare misericordiós, que concedíreu al vostre servent Álvaro, Bisbe, la gràcia de ser un Pastor exemplar en el servei a l'Església i fill i successor fidelíssim de Sant Josepmaria, Fundador de l'Opus Dei: feu que jo sàpiga també respondre amb fidelitat a les exigències de la vocació cristiana, transformant tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos i de servir el Regne de Jesucrist; digneu-vos gloriïcar el vostre servent Álvaro i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano: ... (demani's). Amén.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

De conformitat amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no s'intenta prevenir el judici de l'Autoritat eclesiàstica i que la present pregària no té cap finalitat de culte públic.

Aquest Butlletí es distribueix gratuïtament.

Qui desitgi rebre'l pot demanar-lo a:

**Prelatura de l'Opus Dei,
Oficina per a les Causes dels Sants,**

Diego de León, 14, 28006.
Madrid

Els qui desitgin ajudar, amb les seves almoines, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar els donatius a:

**Prelatura de l'Opus Dei,
Oficina per a les Causes dels Sants,**

per gir postal o per transferència al BBVA, c/c. número 0182-4017- 57-18820005, Agència Urbana Diego de León, 16, 28006 Madrid

De conformitat amb la legislació sobre protecció de les dades personals, es garanteix la possibilitat de demanar la cancel·lació del propi nom en l'adreça del Butlletí, enviant un e-mail a info@opusdei.es, o bé per correu a:

**Prelatura de l'Opus Dei,
Oficina per a les Causes dels Sants,**

Diego de León, 14, 28006 Madrid

En cas de no trobar el destinatari, retorneu-ho al remitent.

Director Responsable:
José Carlos Martín de la Hoz

Imprimatur:

+Mons. Javier Echevarría,
Prelat de l'Opus Dei.

Idea gràfica : MCM S.r.l. - Florència
Dip. Leg: B.6.592-1988

Impremta: Litoplex Indústria Gràfica sa
Manresa